

A Fővárosi Ítéltábla a Bolevác és Vörös Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Bolevác Éva ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen sajtó-helyreigazítás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. március 7. napján kelt 40.P.20.869/2017/3. számú ítélete ellen az alperes részéről 4. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 45.000 (Negyvenötezer) forint + áfa együttes első- és másodfokú perköltséget, továbbá a Magyar Államnak külön felhívásra 84.000 (Nyolcvannégyezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban hozott ítéletében kötelezte az alperest, hogy tegye közzé az általa szerkesztett ... elnevezésű online internetes oldalon a ... napján megjelent „...” című cikkel azonos módon és terjedelemben a következő helyreigazító közleményt:

„A ... kiadásában megjelenő ... internetes kiadványban ... napján megjelent, a ... linken elérhető „...” címmel megjelent cikk abban a hamis színben tüntette fel azt a tényt, hogy a ... sok-sok millióért adott tanácsokat ... és a titkosszolgálatoknak; de már akár államtitokhoz is hozzáférhettek, pedig átvilágításon nem estek át”, mintha ilyen átvilágításra a ...-nek a munkájához szüksége lett volna.

A cikkünkben leírt, hamis színben feltüntetett állítással szemben a valóság a következő:

A ...-nek a ... részére végzett megbízása idején nem is kellett, hogy rendelkezzen a cikk által említett átvilágítással, ugyanis akkor a cikkben említett átvilágítás meglétét még semmilyen jogszabály nem írta elő, az erre vonatkozó jogszabály, az iparbiztonsági ellenőrzés és a telephely-biztonsági tanúsítvány kiadásának részletes szabályairól szóló 92/2010. (III. 31.) Korm.rendelet csak 2010. április 1-jén lépett hatályba, következésképpen nem tartalmazhatott rendelkezéseket, illetve kötelezettségeket a hatályba lépését megelőzően megkötött és lezárt szerződésekkel, így különösen a ... és a ... között ... napján lezárt szerződéssel kapcsolatban.

A cikkünk valótlanul állította továbbá, hogy „... - ...”

A cikkünkben leírt valótlan tényállításokkal szemben a való tények a következők:

A ... által készített dokumentumok nem tűntek el, azok a mai napig a ... rendelkezésére állnak, és mind a saját, mind az ... internetes oldalain elérhetőek.”

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 70.000 forint + 18.900 forint áfa, összesen 89.900 forint ügyvédi munkadíjat mint perköltséget, továbbá a Magyar Államnak külön felhívásra 36.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

Ítéletének indokolásában idézte az Smtv. 12. § (1) bekezdését, a PK 12. számú állásfoglalás III. pontját, utalt továbbá a Pp. 163. § (1) bekezdésében és 345. § (2) bekezdésében foglaltakra.

Az 1. számú közlés vonatkozásában, mely szerint „...” arra mutatott rá, hogy a felperes - a felek által nem vitatottan - ... napjáig szerződéses kapcsolatban állt a ...

Az a közlés, hogy ebben az időszakban a felperes nem esett át a jogszabály alapján kötelező biztonsági átvilágításon - nyelvtani és szövegkörnyezetben való értelmezése alapján - tényállítás, hiszen objektíve bizonyítható, az alperes azonban nem igazolta, hogy a perrel érintett időszakban a felperesnek átvilágításon kellett átesnie.

Alaposnak találta a felperes azon hivatkozását, hogy csak 2010. április 1-jén lépett hatályba az iparbiztonsági ellenőrzés és a telephely biztonsági tanúsítvány kiadásának részletes szabályairól szóló 92/2010. (III. 31.) Korm. rendelet, amely az átvilágítást szabályozza, az azonban nem vonatkozhatott a hatályba lépését megelőzően kötött és teljesített, lezárult megbízási szerződésekre, így a felperesre sem, hiszen megbízási szerződése ... napján megszűnt.

A sérelmezett közlés olyan megfogalmazást használ, amelyből az olvasó csak arra a következtetésre juthat, hogy a szerződés alapján államtitkokhoz is hozzáférő felperes elmulasztotta az átvilágítást, az alperes ugyanakkor nem bizonyította a kötelező átvilágítási kötelezettség ... és ... közötti fennálltát.

A rövid „Ejnye.” szó a tényközlés elmarasztaló értelmű kommentárja, amely alkalmas arra, hogy nyomatékossítsa, hogy a felperes működése jogellenes, az erkölcsi értékekkel ellentétes volt.

Ebben a körben a felperes keresetét megalapozottnak találta és e vonatkozásban helyesnek ítélte a helyreigazítás szövegének megfogalmazását is.

A 2. kijelentés tekintetében, mely szerint „... hevében - miszerint a kínos papírokat jobb elégetni vagy eltüntetni, mint ahogy azt ...-ben tehették - a ... által készített dokumentumok „eltűntek.”” úgy foglalt állást, hogy az alperes a mondat jelentését tévesen értelmezi, az ugyanis nem arra utal, hogy a felperesnél keletkezett iratok, dokumentumok a ... tűntek el. A mondatból nem derül ki, hogy a dokumentumok kinél tűntek el, az olvasó csak arra a következtetésre juthat, hogy bárhol voltak ezek az iratok, azok a felperesnél már nincsenek meg.

Az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a felperes által készített dokumentumok eltűntek, az általa indítványozott bizonyítás azonban nem vezetett eredményre. A csatolt - ... - cikk ugyanis nem arról szól, hogy a felperes eltüntette az általa készített dokumentációt, hanem az általános megfogalmazásban azt közli, hogy ezek az iratok eltűntek, illetve a szocialisták eltüntették, megsemmisítették ezeket az dokumentumokat.

Az alperesi közlés - a saját értelmezésével szemben - nem utal arra, hogy nem a felperes, hanem a ... párt tüntette el a keletkezett iratanyagot. A szövegnek a sérelmezett közlést megelőző és azt követő mondatai, a szöveg egésze is azt erősítik, hogy az olvasó a dokumentumok eltűnésével kapcsolatban kizárólag a felperesre gondolhat. A közlés így valótlan tény állít, ezért a felperes által kért módon rendelkezett a helyreigazításról.

A 3. sérelmezett közlés, miszerint „... - ...” közlés vonatkozásában arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperest „kifizetőhelynek” degradáló kijelentés valóban pejoratív tartalmat hordoz, ahhoz a

közgondolkodásban olyan jelentés tapad, miszerint a kifizetőhely üzemeltetője akár bűncselekményt is megvalósító tevékenységet folytat. A „véltetően” szó arra utal, hogy a kifizetőhely-minőséget a cikk nem tényként állítja, a közlés a felperes magatartását értékelő vélemény. Az alperes által csatolt, a „... és a ... által kötött szerződések indokainak és tartalmának feltárása” című - a származó - jelentésben foglaltak alapján az alperes okszerű véleményét fogalmazott meg, amely a PK 12. számú állásfoglalás III. pontjában foglaltak szerint sajtó-helyreigazítás alapja nem lehet.

A perköltség viseléséről a 2/3-1/3 arányú pernyertességre, pervesztességre figyelemmel - a Pp. 81. § (1) bekezdésben foglaltak alapján - rendelkezett.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az 1. és 2. sérelmezett közlések tekintetében megalapozatlanul adott helyt a felperes keresetének, a 3. közlés vonatkozásában ugyanakkor megalapozottan utasította el a keresetet.

Az 1. közléshez kapcsolódóan utalt a 2.Pf.21.137/2016. szám alatt hozott ítéletre és arra, hogy a felperes nem jelölte meg és nem is bizonyította azt a hamis látszatot, amelyet a sérelmezett közlés az átlagolvasóban keltett. A kifogásolt tényállítás valós, hamis látszatot nem kelt, érzet, sugallat pedig sajtó-helyreigazításra nem adhat okot.

A 2. közlés ... nyilatkozata alapján valós tényről állít. A ... a ... minőségében tájékoztatta a nyilvánosságot arról, hogy a ... a ... által készített iratok eltűntek.

Az erre alapított közlés helyreigazítás tárgya nem lehet.

Az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy nem a ... tűntek el az iratok. Az állítás egyértelmű, a dokumentumok a ... tűntek el, ez pedig valós és nem vitatott tény.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján kizárólag a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között bírálhatta felül. A 3. számú, „... - ...” közlés vonatkozásában a keresetet elutasító rendelkezéssel szemben fellebbezés előterjesztésére nem került sor, ebben a körben tehát az első fokon hozott határozat jogerőre emelkedett.

A fellebbezéssel érintett körben az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az arra alapított érdemi döntésével és levont jogi következtetéseivel azonban a másodfokú bíróság nem értett egyet, ezért az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

Az Smtv. 12. § (1) bekezdése szerint, ha valakiről bármely médiatartalomban valótlán tényről állítanak, hírsztelnek vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely tényállításáról valótlán, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények.

A PK 12. számú állásfoglalás II. pontja szerint a sajtó-helyreigazítás iránti igény elbírálásánál a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni. A kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is. A helyreigazítást kérő személyének megítélése szempontjából közömbös részletek, pontatlanságok, lényegtelen tévedések nem adnak alapot helyreigazításra.

A perbeli írás arról számol be, hogy a ... újra vizsgálja a felperes Leírja, hogy a felperes ... és a titkosszolgálatnak adott tanácsot, ismerteti továbbá, hogy ... és ... között különböző tanulmányokra, majd ezt követően, a ...-ig tartó időszakban tanácsadásra mennyi közpénzt kapott a felperes a

A cikk hangvétele kritikus, élesen bírálja a felperes tevékenységét. Erősen elmarasztaló közlésként jelenik meg az írás bevezetőjében az elsőként kifogásolt kijelentés. A szöveg tényként állítja, hogy a felperes, illetve annak munkatársai akár államtitkokhoz is hozzáférhettek úgy, hogy átvilágításon nem estek át. A közléshez a cikk írója nem fűz kommentárt, nem állítja, hogy átvilágításon a munkatársaknak át kellett volna esniük, esetleg tanúsítvánnyal kellett volna rendelkezniük, az iparbiztonsági ellenőrzés és a telephely biztonsági tanúsítvány kiadásának részletes szabályairól szóló 92/2010. (III. 31.) Korm.rendelet szabályaira pedig végképp nem utal.

A sérelmezett kijelentés - az írást a maga egészében, összefüggésében vizsgálva - nem kelti a felperes által állított hamis látszatot. A felperes érzete szubjektív kategória, sajtó-helyreigazítás alapjául nem szolgálhat. Az átlagolvasó számára a cikk bevezetőjében tett közlésből nem az következik, hogy a felperes szabályszegést követett el. A kijelentés sokkal inkább arra utal, hogy a ... terjedő időszakban a felperesnek úgy volt lehetősége az - esetlegesen államtitkot képező - adatok megismerésére, hogy a munkatársakat még csak átvilágítani sem kellett.

A 2. közlés, miszerint „... hevében - miszerint a kínos papírokat jobb elégetni, vagy eltüntetni, mint ahogy azt ... tehették - a ... által készített dokumentumok „eltűntek”. a felperesre vonatkozó állítást nem tartalmaz. Az iratok eltűnését nem a felperes terhére rója, csupán azt állítja, hogy a papírok nincsenek meg, azt azonban nem, hogy azokat a felperes tüntette el. Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy az írásból nem derül ki, hogy a felperes által készített dokumentumok kinél tűntek el, abból az olvasó pusztán azt a következtetést vonhatja le, hogy bárhol is voltak, már nincsenek meg. Szövegösszefüggésében vizsgálva sem közvetíti a cikk az átlagolvasó felé azt, hogy az iratokat a felperes tüntette el, de azt sem, hogy azok a felperesnél tűntek el. Erre tekintettel a felperes ezen közlés vonatkozásában keresetösségi joggal nem rendelkezik, sajtó-helyreigazítási igénye így nem lehet megalapozott.

A másodfokú döntés eredményeképpen az alperes teljes pernyertes lett. Erre tekintettel a felperes köteles részére a Pp. 239. §-a és 78. § (1) bekezdése alapján első- és másodfokú perköltség megfizetésére. Az alperes perköltsége jogi képviselője munkadíjából áll, melyet a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1), (2) és (5) bekezdései, valamint 4/A. §-a alapján állapított meg. A felperes a perköltséget az alperesi honlapot üzemeltető ... részére köteles megfizetni.

Pervesztessége folytán a felperes köteles viselni a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés b) és c) pontjai, továbbá 42. § (1) bekezdés a) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján számított 36.000 forint kereseti és 48.000 forint fellebbezési eljárási illetéket is a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésének megfelelően.

Budapest, 2018. május 10.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Éva s.k.
előadó bíró

bíró

Dr. Ócsai Beatrix s.k.

A kiadmány hitelül:
tisztviselő